

NÜKLEER DARBE

Burak Turna

 epsilon®

1. BÖLÜM

Akdeniz'in üzerinde esen karayel, köpüklü dalgalar yaratıyordu. Ay, gecenin sonsuz boşluğunda denizin üzerine vuruyor, gümüş rengi parıltılarla karanlık suları biraz olsun canlandırıyor. İnsana yalnızlık hissi veren derin boşluk denizin sularıyla buluşurken, oynaşmakta olan balıkların neşeli danslarına tanıklık ediyordu. Havadaki kesif tuz ve deniz kokusunun eşliğinde Akdeniz'de güzel bir gün hüküm sürüyordu.

Bu güzel Akdeniz gecesinde, sakin su kütesini yararak ilerleyen Rus yapımı Kilo sınıfı ölümcül bir denizaltı, suyun yüzeyine son çıkışını yapmaktaydı. Ay ışığı siyah gövdesinden yansırken, gizemli görüntüsüne başka gizemler katıyordu.

Tehlike gitgide büyüdüğünden, uzun süre su üstüne çıkılmayacaktı. Dünya Savaşı artık Ortadoğu'yu da etkisi altına almıştı. Büyük güçlerin hesaplaşma sahasına dönen Ortadoğu, yaşanacak olan şiddetli bir yıkımın arifesindeydi.

İran denizaltısı Shaheen, su üzerinde yapması gereken-

leri çabuk halletmeliydi. Çünkü ortalıkta dört dönen pek çok İsrail ve Amerikan savaş gemisi vardı. Üstelik daha da kötüsü, denizaltı avlamak için üretilmiş olan (P-3)'ler gözlerini kan bürümüş avcılar gibi Akdeniz'in üzerinde dolaşıyordu.

Çin-Amerika kavgasıyla başlayan savaş, Rus ordularının Türk kuvvetlerinin desteği ile Avrupa'nın içine mızrak gibi girmesiyle genişlemeye başlamıştı. Ancak Ortadoğu'nun kesin işgali, büyük savaşın vazgeçilmez gerekliliklerinden biriydi. Daha önceki savaşlarda da öyle olmuştu, yine öyle olacaktı. Tabii burada, İran'ın kontrol altına alınması oldukça önemliydi. Amerika liderliğindeki Batı İttifakı, Türk ve Rus kuvvetleri önderliğindeki Doğu İttifakı'nın enerji kaynaklarını kesmek için Ortadoğu'yu tamamen ele geçirmek zorundaydı. Ancak Doğu İttifakı, hemen hemen her cephede zafer kazanmıştı. Uyuşturucu ve alkolün etkisi, Batı ordularında savaşıma isteksizliği olarak kendini göstermişti.

Batı ordularının kolayca yenilmesi, Doğu tarafında şüpheyle karşılanmıştı. Bunun, kendilerini tuzağa düşürmek için yapılmış bir oyun olabileceği söylentileri alıp yürümüştü. Yine de her şeye rağmen Batı İttifakı'nın Ortadoğu'ya baskısı her geçen gün daha da acımasız hale geliyordu.

Ama hâlâ başaramadılar, diye düşündü denizaltı komutanı Farzan. İran tüm saldırılara rağmen hâlâ ayakta. Kendisinin komuta ettiği denizaltı da Akdeniz'deki Batı etkisini ortadan kaldırmak için görevlendirilmişti. Belki küçük bir katkıydı ama ellerinden gelen buydu.

Farzan, subaylardan gelen verileri kontrol etti. Her şey normal görünüyordu, aslında bu hiç iyi değildi. Eğer savaş

zamanı her şey yolunda gidiyorsa daha da dikkatli olmak gerekirdi.

Savaş odasındaki panellerden gelen ani metalik cızırtı, bir şeylerin ters gittiğini gösteriyordu. Farzan dikkat kesildi. “Komutanım, radar bağlantısı sağlandı. Akdeniz üzerinde ani ve yoğun bir hareketlilik belirledik.”

Farzan heyecanlandı. Denizaltının görevi hem hareketlenmeyi kontrol etmek hem de hayatta kalmaktı. Ancak tek başına bir denizaltı için bu son derece zor bir görevdi.

“Dalışa hazır olun. Hemen bilgi istiyorum. Kimlerle karşı karşıyayız? Saldırı ihtimalleri nedir?”

“Komutanım, hemen dalışa geçelim. Bir Amerikan denizaltısı tarafından yerimiz belirlendi.”

“Karşılık verme şansımız nedir?”

“Komutanım, altmış üç derece kuzeybatıdalar. Bize doğru geliyorlar. Karşılık vermek için konum belirleyecek zamanımız yok.”

Shaheen’in içinde alarmlar çalmaya başladı. Birazdan vahşi bir Mk-48 torpidosunun peşlerine düşeceğini biliyordu. Defalarca tatbikat yapmış olsalar da heyecanlarını bastırmak epeyce zordu.

Farzan, “torpido suda” alarımını beklemeye başlamıştı. Bedeni öylesine gerilmişti ki neredeyse olduğu yere mihanacağını düşünüyordu. Motorlara tam güç verip dibe doğru inmeye başladılar. Birkaç manevra sayesinde büyük ihtimalle Virginia sınıfı denizaltıyı atlabileceklerini düşünüyorlardı.

O an askerlerin içine umut eken bir gelişme oldu. Savaş odası yeni bir bilgiyle hareketlenmişti.

“Komutanım, deniz üzerinde birtakım savaş gemileri

belirledik, ama bize değil, Amerikan denizaltısına doğru hareket ediyorlar.”

Farzan heyecanla askerin yanına koştu. Kim olabilirlerdi? Bunu anlaması uzun sürmedi. “Suda torpido var. Ama bize değil, Amerikan denizaltısına doğru ilerliyor.”

Herkes gözlerini kapadı, saniyeler içerisinde bir denizaygırının ölürlen çıkardığı sese benzeyen homurtu ve gıcırta karışımı bir sesle doldu içeri. Savaş odasında alkışlar koptu. Oradakiler her kimse Shaheen’i yok olmaktan kurtarmıştı.

“Hemen bize kimin yardım ettiğini öğrenin.”

Telsiz operatörleri hararetle bir çalışma içine girdiler.

“Komutanım, bu bir Rus korveti. Türk Donanması ile beraber Akdeniz’de devriye geziyorlar.”

Farzan heyecan içinde titredi.

“Hemen bana Rus korvetini bağlayın...”

Bağlantı birkaç saniye içerisinde özel komutan paneline aktarılmıştı.

“Çok teşekkür ederiz. Hayatımızı kurtardınız...”

Cızırtıyla beraber Rus gemisinden cevap geldi.

“Akdeniz çok tehlikeli. Rus Donanması’ndan bazı gemilerle beraberiz. Su üzerinde ve altında çok sayıda Batılı savaş ünitesi var. Her an büyük bir deniz savaşı patlayabilir. Dikkatli olun ve sürekli bizimle bağlantıda kalın. Gerekirse size görev devri yapabiliriz.”

“Sonuna kadar varız. Ne gerekiyorsa söyleyin, hemen yardıma koşmaya hazırız.”

“Tekrar ediyorum, dikkat edin. Batı deniz kuvvetleri ortaya çıkıyorlar. şu anda radarlarımızda uçak filolarını belirledik. Her an şiddetli bir çatışmaya girebiliriz.”

Farzan ne diyeceğini bilemiyordu. Tarihin en büyük deniz savaşlarından birinin başlangıcına şahit olduğunu o an anlayamamıştı.

Amerikan Deniz Filosu'nun yanında İngiliz ve Fransız savaş gemilerinden oluşan Birleşmiş Milletler gemileri, Kıbrıs açıklarında yakaladıkları Türk-Rus donanmasına saldırmaya başlamıştı.

Bundan sonra olanlar, dünya tarihinde yaşanan modern deniz savaşlarının en kanlı sayfalarını oluşturacaktı.

Rus Savaş Kruvazörü Petr Velikiy

Kruvazör komutanı Dimitri Yogleiev, Amerikan avcı uçaklarının kendi gemisini ilk hedef olarak seçtiğini anlamıştı. Radar sinyalleri kilitlenme belirtileri göstermese de onların aldığı pozisyondan bunu çıkarmıştı. Uzun yıllar boyunca Amerikan akademilerinde eğitim görüp onlarla yaşadığı için düşünce sistemlerini iyi analiz edebiliyordu.

“Hava savunma sistemlerini çalıştırın. Diğer gemilerle bağlantıya geçin, radarların ortak modda çalışmasını sağlayın. Çok büyük bir hava saldırısı olacak... Diğer gemilerle mutlaka aynı anda cevap verebilmeliyiz...”

Komutan sözlerini bitiremeden, radarın belirlediği bir gemisavar füze tehdidi alarmı duyuldu. Başlıyordu işte. İlk füzeyi çabuk yollamışlardı. Oysa biraz bekleyeceklerini tahmin ediyordu.

“Komutanım bize ateş edildi. Füze yolda.”

“Tam yol ileri, sert dönüş manevrası yapın.”

Fazla zaman yoktu, belki saniyeler... Emir uygulandığında Petr Velikiy'nin gövdesi gıcırtilar çıkararak sert bir dönüşe başladı. Hazırlıksız yakalanan askerler etrafa sav-

rulurken geminin silahlarının elektronik olarak hızlı hareketler yaptığı görülüyordu.

“Hava savunma sistemi aktif... Füzeyle kilitlendi.”

“Radarda bir Fransız fırkateyni belirdi. Hayır... daha fazla fırkateyn var. Üçlü kol halinde ilerliyorlar.” Gemilerdeki radar sinyallerini yanıltma tekniklerinin gelişmiş olması nedeniyle menzilde bile olsa radara yakalanan cisim hemen belirleymiyorlardı.

“Ateş!”

Kruvazörün savunma füzesi ateşlendi. Vahşi bir hızlanmayla yükseldi ve hemen aşağı doğru bir açı yaptı. Aynı anda dörtlü otomatik toplar ateşe başladı. Gökyüzü kıvılcımlarla dolmuştu.

“Ateşe devam!” Komutan dürbünü ile ufuk çizgisi üzerinde başka tehdit olup olmadığına bakıyordu.

Dimitri Yogleiev emri verirken radar kontrollü, atış sistemi ikinci savunma füzesini de ateşlemişti. Ya ilk füzenin hedefi bulma olasılığını düşük hesaplamış olmalıydı ya da yanıltıcı elektronik sinyaller alıyordu.

Şiddetli bir patlama sesi ile irkildiler. Komutan hemen etrafını kolaçan edince geminin iyi durumda olduğunu anladı. Amerikan uçaklarından atılan gemisavar füzesi imha edilmişti. Dimitri sadece bir saniyelik bir hata payı olsaydı, suratında patlayan yüzlerce kiloluk metal okun acısını anlayamadan yok olacağını düşündü.

“Karşı saldırı yapmalıyız. İnisiyatifi onlara bırakamayız. Baskı altında tutmak için sürekli ateş edin...” Rus savaş gemisi Sa-N-7 hava savunma füzesini ateşledi. Uçaklar, füzenin yirmi beş kilometre olan menziline çoktan girmişti bile. Uçaqsavarlar da baraj ateşi ile destek veriyordu. Gemi her yerinden alev kusan bir canavarı andırıyordu uzaktan...

Denizden gelen kesif tuz ve deniz kokusu yerini yavaş yavaş ıslak ve sıcak bir barut kokusuna bırakıyordu.

“Bunlar F-18, yakınlarında bir uçak gemisi olmalı!”

Komuta merkezinde Rusya ile hararetli konuşmalar yapılıyordu. Savaşın o anına kadar Rus kuvvetleri ile Amerikan kuvvetleri doğrudan karşı karşıya gelmemişlerdi, ama Akdeniz üzerindeki Doğu-Batı kavgası sonuçta bunu doğurmuştu.

“Hadi oğlum, hadi...” Komutanın kulakları telsizdeydi. Operatörlerden uçaklardan birinin vurulmuş olduğu haberini bekliyordu.

“Kahretsin... Kaçırdık efendim!”

Gözlerini kapattı. Birini bile vursalar büyük bir avantaj elde etmiş olacaktı. “Daha çok füze geliyor... Baraj ateşi... yardıma ihtiyacımız var...” Artık düşünecek fazla zaman yoktu. Birer robot gibi hareket etmeli, geminin bilgisayar sisteminin bir parçası olmalıydılar.

Büyük deniz savaşının en önde giden gemilerindendiler ve eğer kendi tarafları kayıp verecekse, buna dahil olmaları kaçınılmazdı. Bu ne garip bir duyguydu, vurulacağını bilerek savaşmak. Ayrılacağını bilerek sevişmek gibiydi belki de... Dimitri gözlerinin dolmasını engelleyemedi. Duygularını askerlerine belli etmemeliydi.

“Diğer gemilerden destek istiyoruz... Ağır hava ve deniz saldırısı altındayız. Lütfen tüm silahlarımızla düşman kuvvetlerini geri püskürtmeye çalışın. Yoksa hemen vurulacağız. Bizi yok etmeye çalışıyorlar.”

Birkaç mil açıklarında bulunan Soveremenny sınıfı dev Rus destroyeri Besstrashny, kendi sınıfındaki on yedinci gemiydi. En son sistemleri ile Batı Donanması'nın saldırı

stratejisini ve bir sonraki hareketlerinin ne olacağını belirlemeye çalışıyordu.

Havadan açılan baraj ateşine İngiliz HMS Lancaster fırkateyni de destek vermiş ve kendi Harpoon füzelerini Petr Velikiy 'nin üzerine yollamıştı.

Dimitri Yoglev, bu bizim ve Çin Donanması'nın taktiğiymiş, diye düşündü. Hemen karşılığını vermezsek, kısa sürede gemilerimizi kaybedebiliriz.

“Besstrashnny ile bağlantı kurun.”

“Hattalar komutanım!”

“Derhal saldırı pozisyonuna geçin. İngiliz üçlü koluna saldırın. Çabuk olmazsanız, sizi de kaybedebiliriz.”

“Anlaşıldı, saldırı manevrasını başlatıyoruz.”

Sanki iki gemi de kaderlerinin birbirlerine benzeyeceğini hissetmiş ve tek vücut gibi hareket etmeye başlamıştı. Soveremenny sınıfı Rus savaş gemileri büyük savaşlara dayanabilecek gemiler değildiler. Bir an önce füzelerini atıp düşmana saldırmazlarsa, kısa sürede yok olup gidebilirlerdi.

Rus Soveremenny Sınıfı Kruvazör Besstrashnny

Gemi komuta merkezi uzun süredir düşman hattına kilitlendiği için artık dikkatini kaybetmek üzereydi. Batı orduları şiddetli bir elektronik karıştırma savaşı uyguluyordu. Radarlardaki görüntü sık sık gidip geliyordu. Rus savaş gemisi Türk radarları ile bağlantı kurarak sürekli elindeki bilgileri güncelliyor, radarların sahte bilgilerin geldiği bir anda kilitlenmiş olma ihtimaline karşı hareket ediyordu.

“Otuz mil açıkta bulunan İngiliz fırkateynleri bize yandan yaklaşmaya çalışarak savunma hattında boşluk yarat-

mayı deniyor. Sonra ordan girip bitirici vuruşu yapacaklar. Amaçları bu! Onlara saldıracağız!”

Telsizlerden gelen seslere gemi bilgisayarlarının aktardığı elektronik sinyaller de eklenince, insan algısını tamamen kapatabilecek bir ortam oluşuyordu. Yoğun bir uğultu vardı, ter kokusu ile birleşen gürültü, ölüm korkusu ile oluşan gerginliği artırıyordu.

“İngiliz gemilerini avlayın. İmha edin hepsini!”

Gemi, sestен üç kat hızla uçabilen Klub füzeleri ile doluydu. Radar kontağı, füzeleri yönlendirebilecek kesinliğe geldiği anda ateş düğmesine basıldı.

Tabii bu durumda geminin yeri net bir şekilde karşı donanmanın dikkatini de çekecekti. Bu da saldırıya uğramak demektir.

Arka arkaya iki gemisavar füzesi Rus gemisinden fırlatıldı ve göz kırpması süresinde gözden kayboldu, geride küçük bir ışıltı bırakmıştı sadece... Kısa bir süre sonra da diğer füzeler ateşlenecekti.

İngiliz Tip23 Firkateyn HMS Lancaster

Yüzbaşı Alex Bolton gemide başlayan ani koşuşturmanın bir parçasıydı sadece. Kıç taraftaki pistte duran Lynx helikopterine doğru ilerliyordu. Evde bıraktığı hamile eşini ya da kendisini düşünecek durumda değildi. Tek düşündüğü üzerlerine gelen füzeden helikopterini nasıl kurtaracağıydı. Her şey çok kısa bir süre içinde geliyordu.

Bir an bir fısıltı duyduğunu sandı, ama sesin ne olduğunu anlaması için bile zamanı yoktu. Tam bu sırada Rus Klub füzesi insan algısının üzerinde bir hızla Lancaster'ın üst tarafına beklenmeyen bir şekilde çarptı ve gemiyi ne-

redeyse kafası kopmuş hale getirdi. Tüm sistemler susmuştu. Gece karanlık bir şafağa dönüşürken kendini kaybetmiş alevler gemiden yayılan tek ses ve ışık kaynağıydı. Arka arkaya patlamalar meydana geliyordu.

Alex Bolton üzerine yağın sıcak yağ ve metal parçalarından korunmaya çalışarak helikoptere bindi ve çalıştırdı. Hemen havalanması gerekiyordu. Helikopterdeki füzeler her an zarar görebilirdi.

Pistten birkaç metre havalanmıştı ki, kendine doğru koşan denizciler gördü. Yanık haldeydiler. Birazdan ikincil patlamalar olacak, o zaman gemi ikiye ayrılacaktı.

Bir an askerleri kurtarıp kurtarmamak arasında bocaladı. Belki helikopteri indirse dört beş kişinin hayatını kurtarabilirdi, ama şu anda kullandığı araçla kendilerini vuran gemiye saldırabilecek konumdaydı. Duyguları ile değil profesyonel bir savaşçı gibi karar vermek zorundaydı. İngiliz denizcilerinin çılgınlıklarını duymazdan gelerek havalandı ve gemiden yüz metre ileriye gitti. Geri dönüp baktığında gelişmiş İngiliz firkateyninin şiddetli patlamalarla sarsılıp ikiye bölündüğünü gördü. Gemi sulara gömülüyordu. Bu, deniz savaşlarının acıklı klasik görüntülerinden biriydi. Havada asılı kalma süresi kısıtlıydı, hemen dönüp kendilerini batıran savaş gemisine saldırmalıydı.

Yüzbaşı etraftaki kuvvetlerle bağlantı kurup kesin bilgi almak istiyordu. Ancak birden duyduğu patlamalarla şoka uğradı. Kendi gemisinin vurulmasının üzerinden fazla bir zaman geçmemişti ki, HMS Argyll ve HMS Norfolk'un gövdelerinde dev patlamalarla sarsıldığını gördü. Şok dalgaları helikopteri de savurmuş ve neredeyse kontrolü yitirmesine neden olmuştu. Tanrım, bu büyük bir felaket, diye

düşündü Alex Bolton. Yenilmez İngiliz Donanması'nın üç gemisi birkaç dakika içerisinde paramparça olmuştu.

Yüzbaşı birkaç millik bir alan içerisinde vurulmuş olan üç İngiliz savaş gemisinin etrafında dolaştı, ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bunlar Rusların en son model öldürücü füzelerine benziyordu. Gemiler kendi savunma önlemlerini alamadan vurulmuşlardı.

Helikopterden bölgedeki diğer İngiliz savaş gemileriyle bağlantı kurmayı denedi. Tüm telsiz hatları yardım istekleriyle doluydu ve Batı Donanması'nın İngiliz kolu bu kayıplar nedeniyle savaşıma gücünü yitirmiş gibiydi.

Yerden On Bin Metre Yüksekte

Rus uçak gemisi Kuznetsov'un Kıbrıs ile Türkiye arasında konumlandığı Batı Donanması'nın gözünden kaçmıştı. Ancak bunu çok çabuk öğreneceklerdi. Kuznetsov'dan kalkan Su-33 ve Su-27 savaş uçakları deniz savaşının yaşanmakta olduğu bölgeye yaklaşıyordu.

Hava saldırı grubunun başında General Sergei Oleg vardı. Su-33 içerisinde sürekli kontroller yapıyor ve sert bir hava saldırısı ile Batı Donanması'nı uzaklaştırabileceğini düşünüyordu.

Yirmi iki savaş uçağı ve iki elektronik karşı tedbir uçağı, biraz sonra Fransız ve İngiliz savaş gemilerinin üzerinde bitiverdi.

General Sergei yeni geliştirilmiş ekranlarda bir şey fark etti. Bir hava grubu kendilerine doğru gelmekteydi. He-

men aşağıda bir yerlerde olduğundan emin olduğu Burak sınıfı Türk korveti TCG Barbaros’la Rus savaş gemilerinin desteğiyle bağlantı kurulmuştu.

“Barbaros... Burası Rus Kuznetsov hava saldırı grubu. Ben General Sergei... Yaklaşık olarak, sizin on bin metre üzerinizde uçuyoruz. Ortalık çok karışık. Ve sanırım savaş daha da kızışacak. Sizden bölgenin daha genel bir resmini istiyorum. Gerekiyorsa Ankara’dan istihbarat isteyin lütfen. Ortalıkta çok fazla elektronik sinyal var ve radarların kesintisiz bilgi akışı sağlamasında zorluk yaşıyoruz.”

“Anlaşıldı general... Ankara ile gereken bağlantı kurulup Genelkurmay Harekt Merkezi’nden gerekli bilgileri alacağız. Ama bizim radarlarımızda da karışıklık var. Zaman zaman bağlantı kesiliyor.”

“Evet, biz de yapıyoruz... Elektronik karıştırcıları açmak zorundayız, kusura bakmayın. Her an füze yağmuru-na maruz kalabiliriz.”

“Sizi anlıyoruz, ancak biz de bazen savunmasız kalabiliyoruz. Geminin elektronik sistemi devre dışı kalıyor ve düzelmesi zaman alıyor.”

“Anlaşıldı Barbaros. Bize doğru yaklaşan bir saldırı grubu var. Siz de izlemede kalın ve gerekirse yerden destek sağlayın...”

“Size yaklaşan uçakları tespit ettik. Amerikan F-18’leri...”

“Teşekkürler Barbaros. Bu zorlu bir savaş olacak... Bizi indirirlerse siz de gidersiniz...”

“O kadar emin olmayın, Türk Hava Kuvvetleri’ne haber verildi. Türk uçakları kısa süre sonra Akdeniz’de olacak...”

“Umarım abuk olurlar...”

General Sergei ekranlarda görülen noktaların çoğalmasıyla endişeye kapılmıştı. En az otuz uçakla karşılaşacaklardı. Ve evet, başka noktalar... Sayı çoğalıyordu. Amerikan uçak gemisinin tüm savaş uçakları başlarına üşüşürse elliye yakın avcı uçağı ile mücadele etmeleri gerekecekti.

“Tüm uçaklar. Bundan sonrası için serbestsiniz. Gerktiğinde ateş edin.”

“Anlaşıldı...”

“Çok yakın uçuyoruz...”

“Alanı genişletin. Radar kilitlemesine dikkat, onlar bizi görmeden ateş etmeliyiz. Düşmanın yoğun saldırısı önlenmeli...”

“Komutanım, kilitlendiler... Bana kilitlendi... Manevra yapıyorum...”

Su-33'ün pilotu manevra yapmaya başladı. Sert bir dönüşle sağa yattı ve geri dönmeye başladı. Aşırı G kuvveti nedeniyle zor anlar yaşıyordu.

Amerikan F-18'inden gelen Amraam füzesi General Sergei'nin görüşüne girmişti. Umutsuzca makineli topa bastı ve birkaç mermi salladı, ama füze bir anda görünüp kaybolmuştu.

Arkadan gelen patlamayı hissettiler... Uçak isabet almıştı ve şafak karanlığında kayan bir yıldız gibi Akdeniz'in tuzlu sularına doğru dönerek düşüyordu. Pilotun atladığına dair bir sinyal almamışlardı.

“Radara karşı önlemlerinizi alın. Ateşe başlayın.”

General emri verdikten sonra önündeki panellere odaklandı. Su-33'e tam güç verdi ve kolu geriye çekerek göğeye doğru yükselmeye başladı. Artık savaş konumuna geçmeleri gerekiyordu. Herkes yalnız başına avını avlamakla yü-

kümlüydü. Ekranda gördüğü bir F-18 diğerlerinden daha uzakta uçuyordu. Onun peşine düştü. İyice yükseldi. On beş bin metreyi geçtikten sonra uçağın burnunu aşağıya getirerek hedefine doğru ilerlemeye başladı. Uçağa bir kez daha güç verdi, bu hep kullandığı bir saldırı taktiğiydi. Düşman kendisine saldırıldığını anladığında çok geç olacaktı. AA-12 füzesini hedefe kilitlemek için birkaç saniye geçmesi gerekiyordu. O birkaç saniye ne kadar da uzun gelmişti. Hedefin belirlendiği sinyalinin alınca bedeni adrenalin saldırısına uğradı ve füzeyi ateşledi. F-18 güzel bir uçaktı. Güzel bir bebeği avlamayı kim istemezdi ki...

Rus füzesi, havada yalpalayarak uçarken ani manevra yapmaya başlayan F-18'i kurtulamayacağı bir açıya hapsedmişti. Bunu anlayan pilot uçağın fırlatma düğmesine bastı. Zengin Amerikalılar, uçaklarını daha kolay feda edebiliyorlardı. Uçak havada patladığında, insani kayıp olmaması nedeniyle basit bir oyun oynamış gibi geldi General Sergei'ye. Az önce kaybettiği pilotunun intikamını almak üzere, sert yükselme manevrasına başladı. Radar ekranında düzen kaybolmuştu. Uçaklar it dalaşına giriyordu. Ancak daha ileriden on iki uçaklık bir kolun menzile girdiğini de görmüştü. Bunlar İngiliz uçak gemisi HMS Ark Royal'dan kalkan Harrier'lardı... Kullanımdan kalkmış ama savaşla beraber alelacele göreve çağrılmışlardı. Amerikalılar uçakları parçalamaya vakit bulamadılar, savaş patlak vermişti.

Beyinsiz ve beceriksiz uçaklar, diye düşündü. Havada savaşacak kıçları yoktu bu uçakların, olsa olsa denizdeki savunması zayıf hedeflere saldırmaya gidiyor olmalıydılar. General Sergei onlara bir sürpriz yapmaya karar verdi. Deniz kuvvetleri bunun için kendisine minnettar kalacaktı.

Radar ekranını iyice inceledi. Kendisine en az tehlikeli saldırı pozisyonunu belirledi. Uçağa yine tam güç verdi ve hızla alçalmaya başladı. Bu hareketin onu düşmanların peşine takılmasından koruduğunu keşfetmişti. Kimse son hız denize doğru giden bir uçağa ateş etmek istemiyordu nedense. Bu arada it dalaşma başlamış olan birçok uçak, havada daireler çizerek düşmeye başlarken, atlayan pilotlar yardım sinyalleri yolluyorlardı.

General Sergei füzelerini dikkatli kullanmak zorundaydı. Yakıtı tükenmeye başlamıştı. Bu Harrier'larla bir dünya rekoru kırabilir miyim acaba, diye düşündü. Hepsini vurmanın nasıl olacağını hayal etti ama sonra birdenbire gerçeğe döndü. Gücü yetse bile zamanı yetmeyebilirdi ve bu arada onlar da zaten kaçardı.

Bir mermiden daha hızlı uçuyordu ve hedefe çabuk ulaşmıştı. En öndeki Harrier'a kilitlenip füzeyi ateşledi. Bu uçakların Su-33'ten kurtulması neredeyse imkânsızdı. O nedenle sonrasını kontrol etmeye ihtiyacı yoktu. Sert bir dönüşün ardından tekrar Harrier'a yöneldiğinde, hepsinin kovanlarına eşekarısı girmiş halanları gibi dağıldıklarını gördü. Ancak bir araya gelip ona saldıracaklardı. Balalarını yuvalarını böyle korurdu.

Göz aynasından ilk uçağı indirdiğini gördü. Şimdi bir başkası vardı. Bu uçakları sevmişti, düşük hızları nedeniyle fazla uzaklaşmıyorlardı. İkinci hedefi de baş üstü ekranından, izlemeye aldı, uçağı ateş etmek için uygun pozisyona getirdi ve makineli topun düğmesine dokundu. Otuz kadar yüksek güçlü patlayıcı top mermisi hedefe kilitlenip onun hemen yanında patladılar. Harrier'ın yakıt deposu alev almıştı, tamamen havaya uçmadan önce, son bir gayretle pilot uçağı çevirmeye çalışıyordu. Bu sırada General

Sergei kendini iyi hissediyordu, böylece ilk kaybettiği pilotunun intikamını almış oldu.

General Sergei'nin keskin gözleri başka hedefler arıyordu ve bir başka Harrier'ı gözüne kestirmişti, uçak denize yakın uçarak Su-33'ten kurtulmaya çalışıyordu. Beni atlatamayacaksın geri zekâlı, diye söylendi. Uçağı ona doğru çevirerek hızlandı. Su yüzeyine çok yakındı ve arkasında denizden kalkan su kütesinin izini bırakıyordu. Bu uzaktan çok garip görünüyordu. Barbaros korvetindeki Türk askerleri Harrier'ların tek tek vuruluşunu izliyordu. Üçüncü Harrier da generalin mermileri ile parçalanmıştı. Bu sefer doğrudan uçağı çarpan mermiler onu yüzlerce parçaya ayırmıştı. Rus pilot Türk korvetine selam geçişi yaptıktan sonra alkışlar arasında tekrar yükselmeye başladı.

Gökyüzündeki hava savaşı Rus uçaklarının vurulup azalmasıyla Amerikalılar lehinde değişmekteydi. Çok hızlı davranılmalıydı yoksa bütün deniz savaşını kaybedebilirlerdi. General Sergei, Besstrashnny ile bağlantı kurdu.

“Derhal, Moskova ile konuşun. Türk Hava Kuvvetleri yardıma gelmezse, Amerikalılar bizi mahvedecekler. Eğer hava savaşını kaybedersek savaş gemileri de gidecek.”

Gemi komutanı, bunu mantıklı bulmuş olmalıydı ki, Rusya'yı aramak için hiç zaman kaybetmedi. Savaş zamanı diplomasi çok hızlı işlerdi. Sadece tek bir telefonla bir ülke savaşa girebilirdi.

Rus devlet başkanı hemen Türk başbakanını aradı.

Ankara'da kurulan daimi kriz merkezi, hükümetin ve askeri danışmanların sürekli zaman geçirdiğı bir yer haline gelmişti. Her an en az bir bakan nöbet tutuyordu.

Rus devlet başkanı aradığında ise başbakan, savunma ba-

kanı ve dışişleri bakanıyla toplantı halindeydi. Bu kadar yetkilinin bir arada olması Ruslar açısından büyük bir şanstı.

Telefon başbakana aktarıldığında konuşma çok kısa sürdü. Akdeniz Savaşı hakkında tüm yetkililer bilgi sahibiydi ve bir şekilde uzak kalamayacağımızı hepsi de biliyordu. Bu savaşta Rusya tarafında olmak, Batı'ya tam anlamıyla sırt çevirmek demektir. Başbakan, Rus devlet başkanının isteğini dinledikten sonra telefonu kapattı. Bakanlara ve askeri danışmanlarına dönerek, "Amerikan hava saldırısını durdurmamızı istiyorlar," dedi.

"Bunu yapabilir miyiz efendim?"

"Tabii yaparız, fazlasıyla hem de, ama bu sefer kesin olarak Doğu cephesinde olarak algılanırız. Bu kararı vermek zor..."

"Sayın başbakanım, bu zor günlerde iyi düşünmeliyiz. Batı tarafında yer almak bize şimdiye kadar ne kazandırdı? Bir hiç. Atatürk bize uygar dünyayı hedef gösterdi, Batı'yı değil, şimdiye kadar yanlış yönlendirildik. Artık gerçek yerimiz olan Doğu Birliği içinde yer almalı ve bu neyi gerektiriyorsa yapmalıyız..."

"Doğru söylüyorsun... Hemen genelkurmay başkanımızla görüşmeliyim..."

"Gereken hazırlıkları yapalım efendim, Akdeniz bizim denizimizdir. Bu saldırı sonrasında daha da büyük gelişmeler olabilir. Kıbrıs'taki kuvvetlerimiz zaten teyakkuz halindeydi, gerekirse ileri harekât başlatıp Kıbrıs sorununa bir son verebiliriz."

"Bilemiyorum, belki bu yapılmalı ve hatta Oniki Ada sorununu da aynı biçimde çözebiliriz. Bir dünya savaşına gireceksek hiç olmazsa bu başkaları için değil kendimiz için olmalı."

“Bu konuştuklarımız kısa bir süre önce duyulsaydı bizim deli olduğumuzu düşünürlerdi, ama politikanın bir gün içinde insan hayatını nasıl değiştirebileceğini hiç kimse bilmiyor. Medyanın kendilerini uyutması ile sanki hayatları hep eskisi gibi gidebilirmiş, kimse sonsuza kadar onlara dokunamazmış zannediyorlar.”

“Evet, karar verdik sanırım. Hemen Rus devlet başkanına da haber verin. Türk ordusu, Batı ordularını püskürtmeyi kabul ediyor...”

Türk Burak Sınıfı Bandırma Korveti Yarbay Sami Bey, Ankara’dan gelen kriptolu mesajı okuduktan sonra oturduğu yerden ufka baktı ve düşündü. Büyük bir çatışmanın içine doğru sürükleniyorlardı. Emirler kesindi. Doğu orduları, Türk ordusunun desteği olmadan bu savaşı kesinlikle kaybeder ve Akdeniz’den de uzun bir süre geri dönmek üzere sürülürlerdi.

“Tüm mürettebat savaş konumuna geçsin. Çatışmaya gireceğiz. Şimdilik kesin emir almadan ateş etmeyin. Olası hedefleri belirleyin. Fransız savaş gemilerinin konumunu belirleyin. Amerikalılarla şimdilik biz değil hava kuvvetleri ilgilenecek.”

Savaş gemisi içinde birdenbire koşuşturma başladı. Herkes görev yerlerine giderek savaş sırasında yapılması gereken işleri gözden geçirmeye başlamıştı. Yarbay Sami Bey yerinden kalktı ve bütün gemiyi dolaştı. Korvetin ilk görevi denizaltı savunması olacaktı, ama bir ihtimal 100 mm. topuyla ve Exocet’lerle düşman gemilerine saldırması gerekebilirdi. Modern Exocet füzeleri ile etkin atışlar yapılabilir, belli bir irtifanın altındaysalar uçaklara karşı kullanılabilirlerdi. Gemide sadece 20 mm.’lik iki tane uçaksavar topu kullanılıyordu.

Telsizci er bağırdı.

“Komutanım, Rus Besstrashnny bağlantıya geçti. Acilen sizinle konuşmak istiyorlar.”

“Hemen geliyorum, komuta bölümüne aktar oğlum!”
Emir derhal yerine getirildi.

“Ben Yarbay Sami, sizi dinliyorum Besstrashnny...”

“Moskova ile görüştük. Türk ordusu savaşta bizi destekliyor... Hemen bize yardım etmeniz gerekiyor, sizden daha yakın bir gemi yok şu anda...”

“Tam olarak nasıl bir destek istiyorsunuz? Geminin olanaklarına uygunsa yardım edebilirim...”

“Hava savaşı kötü gidiyor. Boşta kalan Amerikan savaş uçakları saldırmaya başladılar. Bir tane füzeyi savuşturabildik. Ama daha fazlasını yapabileceğimizi sanmıyorum. Hemen radarınızda beliren Amerikan uçaklarına kilitlenin...”

“Ama bunu yaparsak hedef değişir ve doğrudan bize saldırırlar. O zaman siz kurtulmuş olursunuz ama biz vuruluruz.”

“Bir şeyler yapmalıyız Bandırma. Biz Rus savaş uçaklarına koordinasyon desteği sağlıyoruz. Birazdan Türk savaş uçakları geldiğinde bu koordinasyon işi daha da önemli ve zor hale gelecek. Eğer vurulursak bu önemli görev tehlikeye girer...”

Yarbay Sami Bey bir süre düşündü, Rus doğru söylüyordu. Beklenmedik bir şeyle karşılaşmışlardı. Öyle görünüyordu ki, burada kendi inisiyatifi ön plana çıkacaktı, zira Genelkurmay'ın bu işte yorum yapmasına imkân yok gibiydi. Kararlar anlık alınmalıydı.